

ret konstant. Derimod var Indtægten pr. Operaaften i den første Sæson 2,671 Kr., altsaa omtrent det samme som paa en Skuespilafteen, men derefter steg den i de næste Sæsoner til 3,025, 3,167 og i sidste Sæson til 3,531 Kr.

Det er saaledes Operaen, der har frembragt den stærke Stigen i den aarlige Spilleindtægt, et Forhold, hvori der naturligt ligger en vis Fristelse for Bestyrelsen til at lade Operaen brede sig paa Skuespillets Bekostning, en Fristelse, som ikke er uden en vis Fare.

Nu vil jeg selvfølgelig ikke sige, at dette forholdsvis gode finansielle Resultat er en Følge af det ved Loven af 1903 indførte Forhold. Naturligvis vil ingen kunne paastaa dette, eller maaske rettere, nogle kunne paastaa, at Resultatet er en Følge af den friere Stilling, Bestyrelsen opnaaede ved den nævnte Lov, og andre kunne paastaa, at Resultatet vilde være blevet det samme, om Teatrets Budget i denne Aarrække havde staaet paa Finansloven ligesom tidligere, men det vil dog fra begge Sider kun være Paastande, som ikke kunne bevises. Det er imidlertid et Faktum, at medens der ikke kan rejses berettigede Anker mod Teatrets kunstneriske Ledelse i den forløbne Periode, Anker, der gaa ud paa, at man har tilsidesat højere kunstneriske Hensyn for det Formaal at tjene det mest mulige, har det vist sig, at man har kunnet komme ud af det, og endda rigeligt, med det i Loven af 1903 fastsatte Tilskud. Jeg tror derfor at turde gaa ud fra, at Rigsdagen er enig med mig i den Opfattelse, at der ikke vil være Anledning til nu ved den 5-aarige Periodes Udløb atter at foretage en Svingning og vende tilbage til det forrige, til Budgettets Optagelse paa Finansloven. De 5 Aar vare nævnte som en Prøvetid, og Forslaget, jeg nu fremsætter, gaar ud paa, at der hertil føjes en Forlængelse, en ny Prøvetid paa 5 Aar.

Jeg har ment at turde paaregne nogenlunde Enighed om en tidsbegrænset Forlængelse af den nuværende Ordning. Jeg tror neppe, at der nu, saa lidt som i 1903, har dannet sig nogen fast Overbevisning om Alternativerne: Nationalscenens Nedlæggelse eller Teatrets Bortforpagtning til privat Drift, og paa den anden Side er der sikkert heller ikke en kraftig og almindelig Stemning for Opførelsen af et nyt Teater for Skuespil saaledes, at Staten fremtidig skulde drive en Operascene og en Skuespilscene. Men er der, som jeg antager, Stemning for at fortsætte de nu

bestaaende Forhold, Stemning for at lægge en ny 5-aarig Periode til den nu snart udløbne, vil der vel kunne være en Meningsforskel om den fremtidige Størrelse af Statstilskuddet.

Her maa jeg paa Forhaand bede det høje Ting ikke slutte saaledes: Teatret har i den nu snart afsluttede Prøvetid hvert Aar faaet Penge tilovers, Tilskuddet bliver altsaa for de næste 5 Aar at ned-sætte med et tilsvarende Beløb. Imod dette Ræsonnement taler allerede det, at dette Femaar har ligget i en almindelig Opgangsperiode, i en Tid, hvor Pengene have rullet livligt, og der er neppe Sandsynlighed, endsigse Vished for, at den stærke Stigen af Teatrets Indtægt vil kunne holde sig, endsigse vil kunne fortsættes. Men ganske særlig og med yderligere Vægt kommer hertil, at det bliver nødvendigt for Teatret at forhøje sin Lønningskonto. Der er en Række Lønninger til Kapel, Kor, Ballet, Funktionærer osv., som nødvendig maa forhøjes, ligesom der ogsaa gaar yngre Kræfter ved det kongelige Teater for Gager, der staa i et urimeligt Forhold til, hvad der vilde kunne opnaas ved Privatteatrene. Bestyrelsen har derfor ogsaa indtrængende andraget om, at Tilskuddet maatte blive forhøjet med 45,000 Kr., at anvende til Lønningsforbedringer. Denne saaledes begærede Forhøjelse er 10 pCt. af Lønningskontoen. Jeg har imidlertid ikke ment at kunne gaa ind paa Forslaget om at søge Tilskuddet forhøjet, og det allerede af den ligefremme Grund, at jeg ikke turde paaregne Stemning herfor, baade fordi Rigsdagen i 1903 formentlig strakte sig saa vidt med Hensyn til Tilskuddets Størrelse, som den i det hele fandt det rimeligt og forsvarligt, og tillige, fordi Rigsdagen med god Grund vil kunne henvise til Resultatet og vil kunne pege paa det Faktum, at en Forhøjelse af Driftsudgiften — og her er altsaa særlig tænkt paa Lønningskontoen — ingenlunde er udelukket ved de Forhold, hvorunder Teatret i de sidste Aar har virket.

Jeg har altsaa ikke ment at kunne gaa videre end til at foreslaa en almindelig Fortsættelse af det nuværende Forhold, derunder ogsaa det nuværende Tilskud uden den af Bestyrelsen ønskede Forhøjelse. Men samtidig tør jeg paaregne, at Rigsdagen med mig er enig i, at der bør tilstaa nogen Lønningsforbedring. Da Loven af 1903 var til Forhandling her i Tinget, blev det udtalt, at der ikke i de 5 Aar af Bestyrelsen skulde kunne træffes Foranstaltninger med Hensyn til Lønningsforhold,